

Георги Караивановъ

Птичка

Понесла се високо надъ полето,
пѣй птичката, отъ смжтенъ страхъ обзета.

Пѣй и къмъ Господа отправя взоръ
и моли му се въ свѣтлия просторъ:

„Кажи ми, Господи, какво да сторя,
съ опасността какъ трѣбва да се боря?

За пѣсень весела си ме създалъ,
но радостно сърдце не си ми далъ.

Не смѣя дълго да летя на воля,
защото здравъ е клюнътъ на сокола —

и щомъ отъ висинитѣ ме съзре,
къмъ мене ноктитѣ си ще простре.

Кжде да ида, Господи, когато
опасно е и долу на земята —

съсъ тия незакрепнали крилца
ще ме убиятъ малкитѣ деца.“

И чу тя шепотъ благъ отъ небесата:
— Бжди спокойна: кротки сж децата!